

Seyid Dlbahir

– prens · 19 Mart 2016

Ryalarma gelme!
Ađlak bir yalnızlık içinde olmasn başın/

Bil ki;
Aln plesi alnm
Kan revan içine dolsa da
Ve kursağımda serçe telaşı
stmde kilomdan ađır
Yr bedelleri var/

Hani demirci mehmed'in
İki diş arasında dktğ
Karanfilden glle...
Ařk nefesi gibi/
Bedenimde...

Ve gnme yklendiđinde
Ayaklarm toprađa berdes oldu
Yz ablak yaralar açıldı yerin dibinde

Beni vefasızlık ldrr
Bir iek glřnde mezar tařım
Avurtlarmda son ciđara telařları

Ve vatanm
Irmađım
Tařım
Toprađım

Dual gmleđim

Tabakam
Mintanım

Tanınmaz bir yaranın
Işığında gözlerim
Kemikler üryan
Kemikler meçhul

Hani her şey varken
Değeri bilinmeyen ekmek
Cephede katmerlidir
Nefer terinden...
Üzümler çürüse de
Nefesler çürümez
Boğaza tıkanan
Son lokmada...

Yaralanmış bir martın
Saçlarına yorgan oluruz
Hacer kızın şalı basılır
Trakyalı kâmilin
Göğsüne...

Ve kürt niyaz'inin
Yarasını diker
Laz Mehmet...

"Canı cana sararlar
Kandan kına yakarlar..."